

– Gyerünk, előre, vagabundok,
Gyászos, megátkozott, kivert
Fiúk: partról örvénybe hulltok,
S nem vár rátok édeni kert!

A természet jár nászi táncot
Az emberrel, s jól letöri
Túl gőgös melankóliátok,
Mely homlokotok emeli,

S megbosszulván istentelen, vad
És túl heves reményetek:
Átkos homlokotok sebet kap,
Ha tombolnak az elemek.

A június perzsel, december
Dermesztí csontig testetek,
A láz tagjaitokba fészkel,
Bőrötök nád szaggatja meg.

Ellöknek, tép ezernyi fullánk,
S ha aztán eljön értetek
A vég: a kihúlt, vézna hullák
A farkasnak se kellenek.

AZ ÉRINTETLENEK DALA

Érintetlenek vagyunk mi!
Kék szem. Csinos a hajunk.
Könyvben, melynek olvasói
Sincsenek, vígan lakunk.

Vonulunk, kart karba fonva,
S nem tisztább a nap se, mint
Töprengésünk lassú sodra,
S égszínkékek álmaink;

Klubunk rétekre özönlik,
Viháncolunk, fecsegünk,
S hajnaltól egész napestig
Kéjjel lepkét kergetünk;

Pásztorlánykalapka gyenge
Frissességünk óvja meg,
Ruhánk meg... anyyira lenge,
És fehérlik módfelett;

Richelieu-k és Caussade-ok, meg
Mind a Faublas lovagok
Kacsintással üdvözölnek,
Szállnak bókók, „sajnos!”-ok.

De arcjátékuk hiába,
Célba nálunk egy sem ér,
Alsószoknyánk nem találja
Leselkedő végveszély;

S tisztaságunk visszaborzad,
Hogy e settengő csapat
Mohón rólunk álmodozgat.
Bár érezzük néhanap,

Titkos óhajt súg a fátylak
Alatt, s egyre ver szívünk,
Tudva, a fickók hadának
Úgyis prédái leszünk.

NEVERMORE

Gyerünk, szegény szívem, gyerünk, *te régi cinkos!*
Lépj át újjáemelt diadalkapukon;
Avas tömjént te gyújts hamis oltárokon;
Tátongó szakadék partjára szórd a szirmot;
Gyerünk, szegény szívem, gyerünk, *te régi cinkos!*

Zúgd, megifjult dalos, Istennek himnuszod;
Rekedtes orgonák szép *Te Deum*od zengjék;
Ki vén lettél korán, ráncod takarja festék;
Sárgult fal, ölts hamar aranyló kárpitot;
Zúgd, megifjult dalos, Istennek himnuszod.